sportul Magazin

CADOU DE NUNTĂ?

După cum se știe, forurile pugilistice din mai multe state americane (New York, Massachusetts, Ilinois, Maine și Pennsylvania) l-au recunoscut pe Joe Frazier drept campion al lumii la categoria grea, drept succesor al marelui Cassius Clay.

Culmea este, însă, că după aceste aprecieri, care reprezentau un început de clarificare a situației titlului mondial atît de mult discutat, fostul campion olimpic de la Tokio, Joe Frazier, a făcut o mărturisire de-a dreptul derutantă. El a declarat, printre altele: **„Voi putea învinge pe oricine, în afară de Cassius Clay".**

Adversarii lui Clay au luat spusele lui Frazier drept un... cadou de nuntă, pe care acesta l-a făcut înaintașului său. Cassius Clay a divorțat de fosta sa soție, Sonji, și, de curînd, s-a căsătorit cu Belinda Boyd, o tînără negresă în vîrstă de 17 ani.

Să fie vorba doar de un cadou de nuntă sau de o recunoaștere sinceră a superiorității campionului căruia i-a fost răpit titlul?

AUTOMOBILISTUL... JEAN CLAUDE-KILLY: 240 KM PE ORĂ

Viteza pe care o atinge în cursele de schi, se pare că nu-l satisface pe deplin pe triplul campion olimpic, Jean-Claude Killy. Și a început să practice un sport unde poate realiza viteze mult mai mari: automobilismul.

Faptul este cunoscut. Ceea ce nu se știe, poate, este că, participînd la o cursă pe pista de la Riverside (California), el a atins la volanul unui „Toyota 2 000 G.T.", o viteză de 240 km pe oră.

6 FRAȚI — 6 BOXERI

Și boxul, ca și alte sporturi are *familiile* lui. În Franța, se credea că recordul este deținut de familia Famechon, care a dat boxului nu mai puțin de 4 sportivi.

Dar iată că a apărut un exemplu și mai sugestiv. În familia Younsi, din cei 6 copii, 5 practică boxul: Andre, Albert, Roger, Rene și Jean-Pierre. Al șaselea, Mochel, în etate de 19 ani, se pregătește și el să urce scările ringului.

MIIMI DE SECUNDĂ

Cu prilejul unei reuniuni de natație, în Suedia, cronometre speciale au înregistrat pînă și miimile de... secundă.

Această realizare tehnică n-a fost însă de prea mare folos: două echipe care au participat la o probă de ștafetă au fost clasate la... egalitate!

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

Poate-i mai bine așa!

— La Cugir, zic eu, Macavei de la Vagonul Arad a fost, dacă e să dăm crezare informațiilor din gazete, călcat în picioare de sportivul Pîrvulescu din echipa gazdă.

— Penibil, murmură dl. Gore, privind vag pe fereastră.

— ...După ce, mai înainte, același Macavei fusese — nu fac decît să reproduc aceleași știri — lovit cu precizie la „plex".

— Dacă joacă bine... Foarte neplăcut.

— La Londra, cîțiva suporteri devotați ai echipei Manchester United au fost urmăriți pe stradă de cîțiva suporteri devotați ai clubului Fulham, bătuți crunt și înjunghiați. Băieții se află în clipa de față la spital. Despre unul dintre ei nu se știe cu precizie dacă va scăpa cu viață.

— Inadmisibil...

— În Paraguay s-au tras focuri de revolver la un meci de baraj pentru intrarea în divizia A.

— Trist...

— În Kenya...

— Iarăși?

— ...Două echipe de fotbal s-au încăierat pe teren în minutul 65, din pricina unui penalty. Rezultatul: 7 răniți.

— Tț... tț...

— În Zanzibar...

— Știu. Nu-mi mai aminti, că mi se face rău.

— La Viena se discută și azi încrîncenat pe marginea incidentelor uluitoare din cursul meciului Austria—Grecia. Se pare că spectatorii care-i loviseră pe greci au ajuns la pușcărie.

— Unde-am ajuns...

— În Turcia, de-abia acum cîteva zile s-au putut alcătui, în sfîrșit, listele definitive ale victimelor prilejuite de meciul...

— Îmi amintesc.

— ...Cînd din pricina scandalului izbucnit în tribune oamenii au fost călcați în picioare și striviți la ieșire.

— Jalnic...

— 25 de văduve au rămas de pe urma meciului. Și 34 de orfani de tată.

— E deplorabil, într-adevăr...

— Nu găsești că în fotbalul de astăzi e o descărcare de violență, ferocitate și cruzimi care întrece orice închipuiri?

— Ba da, făcu șters domnul Gore. Ba da, șopti el privind foarte vag pe fereastră. Apoi își stinse țigara de pervaz, pentru a aprinde numaidecît alta. Și răsucindu-se încet, se uită lung, tăcut, la mine, aruncîndu-mi o privire veche de zece mii de ani.

— Ba da, șopti el clătinînd obosit din cap. Dar dacă ține loc de război?

p. conf. Al. MIRODAN

MATTY

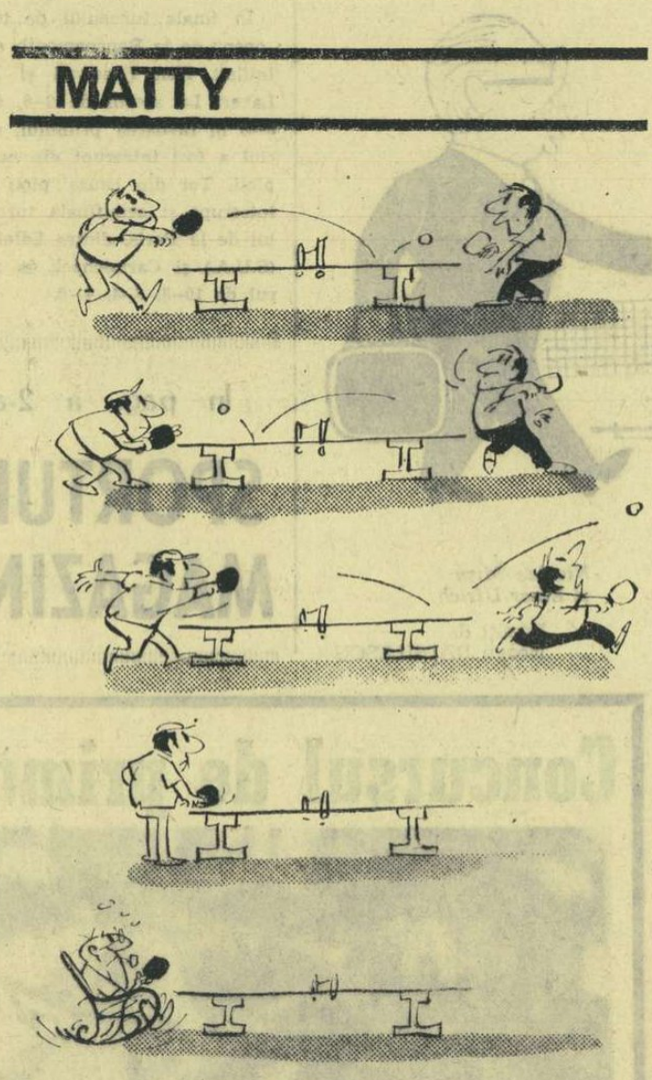

ATAC ȘI CONTRA...

1 CONTRA 4

Ron Clarke nu caută numai concursurile mari, despre care se ocupă ziarele pe coloane întregi. El este gata să participe la orice fel de competiții, în compania oricăror atleți, cunoscuți sau nu.

Luînd parte, la Melbourne, la un concurs atletic, el a învins singur o echipă de ștafetă juniori, pe distanța de 4 x 1 milă, realizînd timpul de 18,01,4. Menționăm că recordul — neoficial — la 4 mile este de 18,01,5 și aparține — nici nu se putea altfel! — tot lui Clarke

PERFORMANȚA

Ca pretutindeni, și în Franța, Cupa a adus surprizele ei, cea mai mare putînd fi considerată calificarea echipei amatoare U. S. Quevily pînă în semifinale!

Această echipă, al cărei președinte este o venerabilă doamnă, în etate de 85 de ani, nu este la prima ispravă de acest fel. În 1927 ea a reușit o performanță și mai răsunătoare, calificîndu-se în finala Cupei Franței!

VA-RIE-TĂȚI

RECORDURI ATLETICE FEMININE, MAI PUȚIN CUNOSCUTE

Atletismul modern are un număr bine stabilit de probe clasice sau olimpice, probe desfășurate la toate marile competiții internaționale. Dar, statistica atletică cunoaște și probe neclasice, sau mai puțin obișnuite, care reprezintă și ele recorduri mondiale, chiar dacă ele nu au fost niciodată omologate de Federația internațională de atletism. Ne-am amintit de ele, recent, cu prilejul recordului european doborît de atleta Ileana Silai în proba de 600 m și ne-am gîndit să le amintim cititorilor. Iată cîteva „recorduri":

150 m: 17,3 Maria Itkina U.R.S.S. 1959;

250 m: 32,3 Lilita Zagere U.R.S.S. 1966;

500 m: 1:12,9 Polina Solopova U.R.S.S. 1957;

5 000 m: 16:45,0 Elsa Pasquali Italia 1966;

10 000 m: 35:30,0 Elsa Pasquali Italia 1966;

Maraton: 3h19:33,0 Mildred Sampson N. Zeelandă 1964;

100 mile marș (peste 160 km) 27 h 46:00,0 Bertha von Hillerm S.U.A. 1877;

Înălțime de pe loc: 1:32 Gerda Gotlieb Austria 1934;

Prăjină: 2,59 Diana Bragg S.U.A. 1952 (sora campionului olimpic Don Bragg);

Lungime de pe loc: 2,85 Gunilla Cederström Suedia 1967;

Triplu cu elan: 12,22 Mary Rand Anglia 1964.

N. M.

FAPT DIVERS

Duminică. Bulevardul Magheru e înundat de soarele ceasurilor mici ale după-amiezii. Culorile stopului se schimbă mai des decît în zilele de peste săptămînă, spre a înlesni trecerea frecventă a pietonilor, fiindcă vehiculele sînt mai puține; ele se plimbă pe șoselele bătute de adierile primăverii, către Băneasa, Snagov și mai departe. La cofetăria Republica, înghețata s-a și terminat, pentru că, deși sezonul propriu-zis n-a început, lumea se plînge de căldură și vrea răcoritoare. Oamenii intră și ies, ies și intră, în acel du-te-vino neîntrerupt al zilelor de repaos festiv care reflectă dorința de divertisment a populației marilor orașe. Lîngă intrare, pe trotuar, trei tineri, între optspreceze și douăzeci de ani, se amuză făcînd pe surdo-muții. E un amuzament ieftin și găunos, fiindcă iscă dezaprobarea trecătorilor. De fapt, gesticulația lor are un scop foarte precis: să izbească, așa „ca din întîmplare", cîte-o femeie mai vîrstnică, să dea jos pălăria vreunui bărbat mai pirpiriu, să jignească vreo fetișcană. Cei bruscați în felul acesta își cer, firește, scuze, o dată ce — nu-i așa? — „băieții" sînt înfirmi și societatea protejează pe cei privați de toate facultățile lor. Dar nu sînt înfirmi decît sufletește, deoarece, după fiecare „gag" reușit, jocul se suspendă pe o clipă, două, atît cît unul sau altul rostește cum nu se poate mai clar, ca să fie auzit și de ceilalți:

— A fost o lovitură magistrală!

Sau:

— Ai nimerit-o pe babă cu mare precizie!

Urmează un rîs dizgrațios, în cascadă de tinichele sparte, apoi jocul e reluat da capo.

Două fete, probabil studente, vor să intre la cofetărie. Unul din pretinșii surdo-muți încearcă s-o fauteze, însă gestul cade în gol, pentru că domnișoara, sprintenă, s-a ferit la timp. E o înfrîngere rușinoasă pentru cei trei aventurieri ai trotuarului, iar rușinea trebuie răzbunată. Și e răzbunată pe loc, laș și nedemn, așa cum o inspiră semidocția, lipsa de educație și teribilismul triștilor mușchetari duminicali: unul se repede la studentă și o trîntește cu putere de un geam; celălalt încearcă să-i smulgă fîșul din mînă; al treilea i-ar pune piedică, dacă fetele n-ar fi mai agile decît agresorii și n-ar intra, cu ușurința unui abur, în cofetărie, unde bravii băieți nu se mai încumetă să le urmeze. Sînt nervoși, și risul le-a pierit de pe buze. Joaca lor — divinul *ludens* al omului făuritor de frumuseți simfonii și catedrale — s-a transformat într-un scrîșnet de minie. În clipa aceea, spre nenorocul lor, o doamnă cu soțul ei vîrstnic ies din cofetărie. Și-au început siesta de zi liberă cu un desert, apoi va urma un film la careva cinematograf din apropiere și, poate, mai tîrziu, o plimbare la Șosea sau o vizită la prieteni. Cei trei se năpustesc asupra poștei doamnei, pe care o înhață cu atîta forță, încît îi rup toarta. Bărbatul se apleacă după poșeta căzută pe trotuar și, ridicîndu-se, îi fulgeră pe vinovați din ochi, aruncîndu-le disprețuitor singurul cuvînt ce îl se potrivește:

— Derbedeilor!

Teribilă jignire la adresa unor gentilomi bine îmbrăcați, care s-au pitit după surdo-mutenia unui joc imbecil! Tustrei, ca unul singur, se reped, într-un elan nestăvilit, la bărbatul în vîrstă și — așa cum au văzut în filmele cu corsari, magnifici și hoți de drumul mare — îl doboară la pămînt, ca pe-un sac. Apoi, satisfăcuți de isprava lor și cu dulceața răzbunării în gingii, o iau la fugă, cu rîsul reîntors în gîtleje, sonor ca o goarnă.

A trecut un nor prin fața soarelui sau li s-a părut doar trecătorilor? Oricum, lumea s-a întunecat pe-un moment, îmi povestea martorul ocular al acestui fapt divers. De pe trotuarul opus, așteptînd ca pleoapa verde a semaforului să se ridice, a recunoscut pe unul din autorii bravadei duminicale. Este fiul vecinului său, om de treabă, căsătorit cu o femeie blîndă și politicoasă, ca moldovencele îndeobște. El, tînărul neînfricat, care se amuză atît de năstrușnic pe socoteala necunoscuților în duminicile însorite ale acestei primăveri, bate aproape zilnic mingea pe maidanul din cartier. Fiindcă, așa cum o spune oricui are timp să-i asculte, vrea să devină fotbalist și, de cîte ori i se oferă ocazia, mai face și antrenamente auxiliare, de... agilitate și curaj.

Le-aș propune coechipierilor săi amatori, ca, după ce-l vor fi identificat — deoarece sînt sigur că are să se laude în fața lor cu formidabilul său curaj dovedit pe bulevardul Magheru — să-i aplice sancțiunea meritată, refuzînd să mai joace cu el. Pînă cînd va renunța de a mai provoca astfel de „fapte diverse" infamante și își va da seama, cu puțintica minte cîtă o are, că oamenii nu sînt nici mingi de fotbal, nici pretexte de antrenament pentru fantezia-i prăpăstioasă.

George SBIRCEA

duminicile unui nesportiv

POLISPORTIVITATEA — O PROBLEMĂ ACTUALĂ?

Continuăm seria răspunsurilor la ancheta noastră, publicînd astăzi opiniile unui alt polisportiv de clasă, **Petre (Bombonel) Cosmănescu.**

Reamintim formularea întrebărilor noastre:

1. Considerați că în condițiile de azi ale activității sportive, practicarea concomitentă a mai multor sporturi poate fi recomandată tinerilor?

2. Ce determină, după părerea dv, drumul spre polisportivitate: anumite însușiri fizice sau factori externi (ambianță, dorință etc)?

3. Împrejurările actuale permit unui tînăr reușita (obținerea de performanțe) în mai multe sporturi concomitent?

4. Dacă ați avea un copil, spre ce sporturi l-ați îndruma? Sau ați prefera să se specializeze într-un singur sport? Dorim să știm dacă propria dv. experiență s-ar putea repeta astăzi.

1. În condițiile de azi, cu un număr sporit de baze sportive complexe, consider posibilă practicarea concomitentă a mai multor sporturi. Îndeosebi cuplarea unui sport caracterizat ca individual cu un sport de echipă.

Numeroase sînt exemplele pe care aș putea să le enumăr. Campionul olimpic la săritura în lungime de la Tokio, englezul L. Davies, este și un excelent jucător de rugby; tenismanul cehoslovac Drobny era și un foarte bun jucător de hochei; mulți atleți americani trec la profesionism în jocuri sportive ca baschet, fotbal american sau baseball. Alții renunță la sportul care i-a consacrat: suedezul Tumba Johansson, căpitanul echipei de hochei, a devenit un abil jucător de golf.

Desigur că și sportul românesc cunoaște numeroase exemple de sportivi multilaterali care au obținut performanțe în sporturi diferite: Herold, Maesciuc, Gh. Epuran, Fieraru, Coracu, Flamarapol, C. Danielescu, Patrichi și mulți alții.

Consider că tinerilor sportivi le poate fi recomandată practicarea concomitentă a mai multor sporturi. Bineînțeles, că numai unul din aceste sporturi poate fi practicat la nivel de performanță, celelalte urmînd să folosească la pregătirea multilaterală, înglobînd o serie de deprinderi motrice care pot fi utile în sportul de performanță.

2. Drumul spre polisportivitate îl determină numai dragostea pentru sport. Firește că sportivii trebuie să aibă și anumite însușiri fizice, precum și o anumită ambianță, un anturaj corespunzător.

Nu-mi amintesc precis ce sport am făcut prima dată, — desigur nu mă refer la inevitabilele jocuri ale copilăriei, cu interminabile partide de „lapte gros", capra, de-a v-ați-ascunselea ș.a., — poate fotbal, poate atletism, poată oină, precis nu știu. Un lucru însă îmi amintesc precis: prima diplomă am cucerit-o la atletism, în 1937,

> Petre COSMĂNESCU. **Născut în 1922, căsătorit, ofițer M.F.A. antrenor al echipei de rugby Steaua, selecționat în loturile reprezentative de rugby și volei, component al echipelor campioane naționale de rugby și volei, membru al echipei finaliste în campionatul național de handbal, campion școlar de atletism (cu performanțele de: 1,70 m la săritura în înălțime și 6,57 m la săritura în lungime).**

anul imediat următor olimpiadei lui Owens, de la Berlin, care m-a captivat.

A urmat apoi legitimarea la diferite discipline sportive: atletism, handbal, polo la Viforul Dacia, rugby la Sportul Studențesc, volei-baschet la Delavrancea. La toate acestea s-a mai adăugat participarea, cu entuziasm, la întrecerile din campionatele școlare, la sporturile amintite adăugîndu-se și tenisul de masă, oina, fotbalul și ciclismul.

Antrenamente nu făceam, e drept, dar concursurile le care participam erau cele mai bune antrenamente, așa că un concurs de atletism era ideal pentru rugby un joc de volei bun pentru baschet ș.a.m.d.

3. Dezvoltarea și progresele înregistrate azi în sport nu mai permit decît sportivilor dotați cu calități excepționale să obțină performanțe în maximum două sporturi. Sporturi care să aibă o legătură între ele (natație-polo) sau să ofere condiții similare postului pe care-l ocupă într-o echipă. Astfel, sprinterul francez Piquemal (recordman mondial la 4×100 m plat) este o excepțională aripă 3/4 la rugby, iar numeroși săritori în înălțime americani sînt și excelenți jucători de baschet.

Părerea mea este că se pot obține performanțe în două sporturi, în perioade diferite — nu concomitent: atletism, tenis, natație — vara, iar baschet hochei, polo — iarna în sală.

4. Am doi băieți, Andrei și Șerban, în vîrstă de 17 și 14 ani. Amîndoi fac sport — atletism. Desigur că ei îl practică în mod organizat, cu antrenori specializați. Cel mare, Andrei, a și obținut unele performanțe care-mi dau speranțe: 5,25 m la lungime și 1,85 m la înălțime, iar acum se specializează în alergările pe garduri; participă totodată și în competițiile școlare de baschet, handbal și fotbal.

P. Cosmănescu sare degajat peste ultimul gard

Cel mic, Șerban, cred că se va specializa într-un joc sportiv baschetul. La vîrsta lui, are o înălțime care-l recomandă: 1,81 m. Acum face însă atletism, care după mine este sportul sporturilor — nu de alta dar dacă am obținut titlul de maestru al sportului la rugby, aceasta o datorez în primul rînd atletismului care m-a făcut mai iute, mai puternic.

Nu mai cred posibilă realizarea experienței mele. Sportul, așa cum se știe, a devenit mai pretențios, pregătirea trebuie să fie mai minuțioasă, mai specială, sportul cere astăzi sacrificii. Aș fi mulțumit dacă rugbyștii pe care-i antrenez ar face atletism în timpul verii și schi în timpul iernii.

ÎNCĂ O VICTORIE

RECENZII

De cîteva zile, se află în librării un nou volum pe care „cititorul în picioare", „de autoservire" — cum sîntem tentați să-l denumim — îl răsfoiește nu atît pentru că i-ar atrage titlul ci fiindcă îi este familiar numele autorului. Doctorul CLEMENT BACIU prezintă pe distanța de aproape

450 de pagini „ANATOMIA FUNCȚIONALĂ A APARATULUI LOCOMOTOR".

Lucrarea este nu numai de prestigiu dar și de mare necesitate, adresîndu-se antrenorilor, profesorilor de educație fizică, studenților de la I.C.F. (și celor de la Medicină! n. b.) dar, în egală măsură, și sportivilor care doresc să treacă performanța prin alambicul de factori care o determină, ca s-o cunoască mai bine și să și-o poată apropia mai repede.

Înainte de a-i face cărții prezentarea de rigoare, simțim nevoia să dezvăluim cîteva gînduri în ceea ce-l privește pe autor.

Clement (Bebe) Baciu face parte dintr-o generație de atleți la care ne vom gîndi totdeauna cu nostalgie. Coleg și prieten de pistă cu Ion Moina, Zeno Dragomir, Virgil Ludu, Sever Coracu, Pompi Stoichițescu, bărbatul cărunt de astăzi sărea cu ani în urmă cu prăjina și făcea decatlon, pentru simplul motiv că iubea mișcarea și credea sincer în ea. A urmat Facultatea de medicină, pentru că iubea oamenii, iar apoi a terminat A.N.E.F.-ul. Numai autobiografia îl determină însă să declare că deține două licențe. A practicat sportul cu pasiune, într-o vreme cînd supraalimentația se prescria doar la sanatoriile pentru bolnavii de piept și cînd pe scara semantică nu apăruse încă eufemismul „scoatere din producție". A părăsit sportul de performanță la timpul oportun, s-a dedicat ortopediei și a ajuns, rînd pe rînd, un om de știință și un om de cultură. Cu puțină vreme în urmă, soția unui ilustru muzician român, suferindă de un calus vicios, rezultat după o fractură de col de femur, s-a adresat unui renumit chirurg de oase din R. F. a Germaniei cu rugămintea de a o opera. Răspunsul a fost: Îl aveți la București pe doctorul Baciu!"

Astăzi, femeia umblă fără cîrje sau baston...

Și iată-l pe Clement Baciu semnînd această carte, căreia Editura C.N.E.F.S., acordîndu-i găzduire în limitatul său plan de coli de autor, a înțeles că sacrificiul pe care-l face va fi generos răsplătit de beneficiul adus mișcării sportive. Studiul este deosebit de valoros, iar tematica abordată face parte din bagajul de cunoștințe absolut indispensabil categoriei de specialiști căreia i se adresează.

Fără îndoială, anatomia funcțională este un teren de studiu arid. Dar, autorul încearcă, și reușește de cele mai multe ori, să-l desțelenească, irigîndu-l cu noțiunile de biomecanică și conducîndu-l pe cititor, nu numai abil dar și foarte logic, în minunata geometrie a mișcării.

„Nu poți fi un bun antrenor sau profesor de educație fizică, ține să precizeze fostul atlet și campion Clement Baciu, dacă nu cunoști diversitatea formelor de mișcare ale corpului omenesc; nu poți cunoaște mecanismele mișcărilor, dacă nu ai noțiuni elementare de anatomie funcțională". Exprimarea nu are în ea nimic sofistic!

Scheletul și mușchii, motorul nervos care acționează acest complex perfect de pîrghii, cuplurile și lanțurile cinematice, lumea imensă, dar încă insuficient cunoscută, a deprinderilor motrice, noțiunile de biomecanică sînt expuse cu claritate, depășind caracterul de „introducere" sau de „elementar", de pe platforma erudiției și cu concursul unei bogate bibliografii.

Lucrarea, prima de acest gen în literatura noastră medico-sportivă, trebuie înscrisă în domeniul remarcabilului. Autorul a eleborat-o din dorința de a pune la dispoziția specialiștilor un manual care le lipsea, dar și din pasiunea sa nestinsă pentru sport, activitate pe care o vede în strînsă alianță cu știința. Și Clement Baciu reușește din plin să împărtășească vasta sa experiență, acumulată de-a lungul anilor pe pistă, deasupra ștachetei sau a obstacolului sportiv.

După mulți ani de cînd a părăsit performanța, Bebe Baciu se află din nou pe stadion, printre sportivi. Nu putea reveni decît însoțit de o victorie!

Valeriu CHIOSE

P. S. Aflăm, cu plăcută surpriză, că dr. Clement Baciu a fost ales să facă parte dintr-o delegație medicală a U.N.E.S.C.O. care se află acum în Yemen.

V. CH.

Bebe Baciu pe stadionul ANEF într-un moment de pauză dintre două antrenamente — București 1946
(Fotografie din albumul personal al atletului)

RĂSPUNDE Ion Poștaru

MIRCEA BALTA. PITEȘTI. — **Așadar, duelul continuă! A. S. București a întrebat „dacă n-ar fi mai folositor să se transplanteze nu inima lui Pele", cum am propus eu,**

ci „piciorul acestuia". De teama unei discuții prelungite, vă trimit epigrama de mai jos:

Ca să-ți răspund la întrebare,
Ar fi desigur un hazard,
Eu zic (și n-o spun la-ntîmplare),
Să-l consultăm și pe... Barnad!

G. GAVRILESCU. BROSTENI. — **Ne spuneți că sînteți portarul echipei de fotbal Minobrad-Vatra Dornei, din categoria C și că aveți... emoții, scrîndu-ne. Pentru atîta lucru? Ce faceți la executarea unei lovituri de la 11 metri? Sau atunci n-aveți nici un fel de emoții, cunoscîndu-i pe înaintașii noștri?... C.S.A. Cîmpulung Moldovenesc a ființat un an și jumătate, după care s-a desființat. Participînd, în 1952, la campionatul categoriei A, s-a clasat — remarcabil — pe locul 3, după C.C.A. (deh — sora mai mare!) și Dinamo București.**

GICU SERIGU. BUCUREȘTI. — **Unele dintre sugestiile dv. sînt bune și vă mulțumim pentru ele. În special, înclin să... sprijin rugămintea dv. ca fiecare clasament să formeze un trunchi, să nu fie despărțite în două, de pe o coloană pe alta. Argumentația dv. este convingătoare: „Citind într-o zi, în fugă, ziarul și întîlnind Progresul Brăila, echipa mea favorită, în capul coloanei, am crezut că leșin de bucurie. Cînd colo, era pe locul 3, dar primele două clasate se aflau pe coloana alăturată, jos".**

ION MERĂRIU. COMUNA BUCIUMENI. — **1) Nu există nici o legătură de rudenie între cei doi Haidu — portarul și înaintașul. — 2) Ce se întîmplă dacă vreun „vrednic urmaș" al lui Zavoda II sau Cîmpeanu, la o aruncare de pe tușă, trimite mingea — direct — în poarta adversă? Cei care nu cunosc bine regulamentul sînt în încurcătură. Ceilalți, nu. Urmează un banal... aut de poartă!**

V. BOGDAN. BUCUREȘTI. — **1) Fotbalistul Iosif Varga, de la Dinamo, s-a născut în București, la 6 aprilie 1941. El este un „produs" al lui Dinamo, la care a făcut prima legitimare: în 1957. — 2) Aveți perfectă dreptate! Circulă de altfel, o butadă**

în legătură cu problema pe care o ridicați: multi jucători profesioniști de tenis nu pot decît să fie invidioși pe cîștigurile... amatorilor".

GH. GRIGORESCU. BUCUREȘTI. — **O epigramă pentru Voinea (Steaua):**

De ce sutezi mereu afară,
Ori imprecis sau peste bară?
Te pregătești, cumva, discret,
Ca să devii... rugbyst complet?

VALENTIN POPA, GIURGIU. — **1) Chiar astăzi, în cadrul noii emisiuni de televiziune „Varietăți în zig-zag", vă veți reîntîlni cu „Careul magic". Și cu un meci interesant: Rocky Marciano — Joe Louis. Învingător: Marciano. 2) Ne bucură că v-a plăcut articolul „Centenarul nașterii prof. I. Athanasiu". Autorul lui este prof. dr. Const. Simionescu, din București.**

Ilustrații: N. CLAUDIU